

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty K. i A.M.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 2 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania A.M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania we własnym zakresie.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna, wobec tego, że przysługuje od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zakres a jej podstawowym celem jest zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie. Publicznoprawny charakter skargi powoduje, że Sąd Najwyższy dokonując, w ramach przesądu, oceny skargi, bada jedynie czy wystąpiły ustawowe przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne

wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1- 4 k.p.c.).

Uczestniczka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłanki z art. 398⁹ pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi.

Analizując argumentację skarżącej Sąd Najwyższy nie stwierdza, aby któraś ze wskazanych przez skarżącą przesłanek wystąpiła.

Wątpliwość ujęta przez skarżącą w zapytaniu pierwszym, dotycząca dopuszczalności zaliczania czasu posiadania służebności gruntowej o treści służebności przesylu do czasu posiadania służebności przesylu przez przedsiębiorcę przesylowego była przedmiotem rozstrzygnięcia Sadu Najwyższego w uchwale z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13 (OSNC z 2013 r., z. 12, poz.139). W uchwale tej Sąd Najwyższy stwierdził, że okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesylu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności. Zwrócić jednak należy uwagę, że takie zagadnienie w sprawie nie wystąpiło. Przepisy kodeksu cywilnego regulujące służebność przesylu weszły w życie z dniem 8 sierpnia 2008 r., Sąd natomiast kwestionowanym postanowieniem stwierdził nabycie służebności gruntowej, o treści odpowiadającej służebności przesylu, z upływem 1 stycznia 2006 r., a zatem przed wejściem w życie szczególnej regulacji dotyczącej służebności przesylu. Stąd zaliczanie czasu posiadania poprzednika nabywcy prawa, nie wiązało się z potrzebą roztrząsania kwalifikacji tego poprzednika, jako przedsiębiorcy.

W odniesieniu do zagadnienia znaczenia, czy też wpływu zmiany przebiegu urządzeń przesylowych w czasie biegu zasiedzenia, na bieg tego terminu, zwrócić należy uwagę, że Sąd Rejonowy wskazał, że zmiana przebiegu miała miejsce w roku 1972 oraz, że od roku 1975 r. usytuowanie linie energetycznej nie uległo przesunięciu. Takie stwierdzenie jest ustaleniem faktycznym i zostało zaaprobowane przez Sąd drugiej instancji. Jakkolwiek Sąd ten rozważył również

sytuację odmienną „nawet uznając odmiennie”, to brak tu stanowczego zakwestionowania pierwszego ustalenia faktycznego i stanowczego, odmiennego ustalenia. W związku z tym stwierdzić należy, że skoro zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, to wątpliwość prawna ujęta w zapytaniu drugim rozmija się z podstawą faktyczną kwestionowanego rozstrzygnięcia i tym samym nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sądy przyjęły, bowiem, że bieg zasiedzenia rozpoczął się z dniem 1 stycznia 1976 r. Zagadnienie prawne, które występuje w sprawie i o którym stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ma mieć znaczenie nie tylko dla rozwoju prawa i ale i oddziaływać na rozstrzygnięcie w sprawie, co przy wskazanym ustaleniu faktycznym miejsca mieć nie mogło.

Dodatkowo można wskazać, że skarżąca w procesowych podstawach kasacyjnych mogła zakwestionować przytoczone stanowisko Sądu Okręgowego, tymczasem podstawy procesowe skargi kasacyjnej poza zarzutem naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. nie zawierają żadnych innych zarzutów, a i ten zarzut został związany z zagadnieniem możliwości poczytania Skarbu Państwa za przedsiębiorcę przesyłowego. Zagadnienie natomiast zmiany przebiegu urządzeń przesyłowych, co według skarżącej nastąpiło w roku 1986, zostało umieszczone w zarzutach z pierwszej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) i nazwane okolicznością udowodnioną, co przy wariantowym uzasadnieniu Sądu Okręgowego i jednak innych ustaleniach faktycznych, nie mieści się w tej podstawie kasacyjnej.

Brak jest też podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Co do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania przypomnieć należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi, więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49) o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ta bezdyskusyjna

wadliwość kwestionowanego orzeczenia powinna być wykazana w wyczerpującym uzasadnieniu, co we wniosku skarżącej nie nastąpiło.

Z uwagi na powyższe, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

jw